

Kereseti kérelmek

- A Bizottság arra kéri a Bíróságot, hogy állapítsa meg, hogy Magyarország az EUMSZ 63. cikkének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 7., 8. és 12. cikkének alapján fennálló kötelezettségeit megsértve diszkriminatív, szükségtelen és indokolatlan korlátozásokat vezetett be a magyarországi civil szervezeteknek nyújtott külföldi adományok tekintetében a külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvény azon rendelkezései szerint, amelyek nyilvántartásba vételi, bejelentési és átláthatósági kötelezettségeket vezetnek be a civil szervezetek – közvetetten vagy közvetlenül egy bizonyos értékhatárt meghaladó külföldi támogatásban részesülő – egyes kategóriái tekintetében, továbbá amelyek szankciók alkalmazásának lehetőségéről rendelkeznek az e kötelezettségeknek eleget nem tevő szervezetekkel szemben;
- kötelezze Magyarországot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvény új nyilvántartásba vételi, bejelentési, átláthatósági és nyilvánossági kötelezettségeket vezet be a civil szervezetek – közvetetten vagy közvetlenül egy bizonyos értékhatárt meghaladó külföldi támogatásban részesülő – egyes kategóriái tekintetében, továbbá szankciók alkalmazásának lehetőségéről rendelkezik az e kötelezettségeknek eleget nem tevő szervezetekkel szemben.

A Bizottság 2017. július 14-én kötelezettség-szegési eljárást kezdeményezett Magyarország ellen a 2017. évi LXXVI. törvénnyel kapcsolatban.

Mivel a Magyarország által nyújtott választ nem tartotta kielégítőnek, a Bizottság a kötelezettség-szegési eljárás következő szakaszába lépve, 2017. október 5-én indokolással ellátott véleményt küldött Magyarországnak.

Mivel az indokolással ellátott véleményre nyújtott választ sem találta kielégítőnek, a Bizottság úgy határozott, hogy az ügyet a Bíróság elé utalja annak megállapítása iránt, hogy Magyarország nem teljesítette az EUMSZ 63. cikkének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7., 8. és 12. cikke alapján fennálló kötelezettségeit.

A Törvényszék (első tanács) T 602/16. sz., CJ kontra Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ (ECDC) ügyben 2017. december 13 án hozott ítélete ellen CJ által 2018. február 21 én benyújtott fellebbezés

(C-139/18. sz. ügy)

(2018/C 211/12)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: CJ (képviselő: V. Kolias, Δικηγόρος)

A másik fél az eljárásban: Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ (ECDC)

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság.

- helyezze teljes egészében hatályon kívül a Törvényszék 2017. december 13-i CJ kontra ECDC ítéletét (T-602/16, EU:T:2017:893);
- következképpen, ha a fellebbezés megalapozott, semmisítse meg a megtámadott 2015. szeptember 21-i értékelő jelentést;
- az ECDC-t kötelezze az elsőfokú eljárásban és a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező négy jogalapra hivatkozik.

1. Az első jogalap arra vonatkozik, hogy a Törvényszék:

- tévesen értelmezte az ECDC 20. sz. végrehajtási rendelkezései 3. cikkének (1) bekezdését e cikk (3) bekezdésének együttes olvasatában annak megállapításakor, hogy a jelen ügyben hasonló ügyekben nem szükséges, hogy az igazgatótanács elnöke legyen a fellebbviteli értékelő,
- jogilag tévesen értékelte a tényeket annak megállapításakor, hogy az igazgatótanács elnöke valószínűleg semmiképpen sem a fellebbező javára döntött volna;
- tévesen értelmezte azon érvet, amely szerint a fellebbviteli értékelő nem lehet az értékelő alárendeltje, mivel hiányzik az értékelőtől való szükséges függetlensége.

2. A második jogalap arra vonatkozik, hogy a Törvényszék:

- tévesen értelmezte az ECDC 20. sz. végrehajtási rendelkezései 7. cikkének (1) bekezdését, valamint 8. cikkének (3) és (4) bekezdését annak megállapításakor, hogy az értékelő mellőzheti az alkalmazott számára az előző értékelési időszakban kitűzött célokat és meghatározott teljesítménymutatókat,
- másodlagosan jogilag tévesen értékelte a tényeket annak megállapításakor, hogy az értékelő megfelelően figyelembe vette a célokat és teljesítménymutatókat.

3. A harmadik jogalap arra vonatkozik, hogy a Törvényszék:

- tévesen értelmezte az ECDC végrehajtási rendelkezései 8. cikkének (9) bekezdése szerinti „beszélgetés” fogalmát,
- másodlagosan jogilag tévesen értékelte a tényeket amikor úgy tekintette, hogy az értékelő beszélgetés az ECDC részéről arra korlátozódhat, hogy az ellenjegyző számára már hozzáférhető dokumentumot kér az alkalmazottól; mobiltelefonon keresztül azt kérdezi tőle, hogy „Az értékelő jelentés mely részét tekinti tévesnek?” és semmilyen további kérdést nem tesz fel azt követően, hogy az alkalmazott érdemi választ ad neki és felajánlja, hogy további pontosabb tájékoztatást ad neki, ha az ellenjegyző igényli.

4. A negyedik jogalap arra vonatkozik, hogy a Törvényszék:

- tévesen értelmezte a személyzeti szabályzat 22a. cikkét, amikor lényegében azt állapította meg, hogy noha az alkalmazott *in tempore non suspecto* pénzügyi erőforrásokkal való visszaélésre hivatkozik, erre vonatkozóan legalább bizonyítékkezdeménnyel szolgál és ezen állítások valóság, az ügynökség helyesen teszi, hogy ezen alkalmazott éves értékelését az állításokkal érintett személyek végezteti,
- másodlagosan jogilag tévesen értékelte úgy, hogy a fellebbező állításait nem *in tempore non suspecto* tették, azok nem valóság vagy bizonyítékkal alátámasztottak, továbbá az állításokkal érintett tisztviselők továbbra is alkalmasak arra, hogy pártatlanul értékeljék a fellebbező teljesítményét.